

Валя Петрушева

Камейдоskon

Валя Петрушева

Калейдоскоп

Лясковец
2015 г.

„Животът е калейдоскоп и яркостта на
цветовете зависи от светлината“

В. Петрушева

Щрихи за
портрет

НА НИКОГО НЕ ИСКАМ ДА ПРИЛИЧАМ

На никого не искам да приличам.
Не искам да приличат и на мен.
Най-важното е ти да си различен.
Да бъдеш себе си във своя ден.

Със своите очи да гледам.
Да чувствам с моето сърце.
Свой собствен път аз винаги да следвам
и да показвам своето лице.

И дойде ли денят за равностетка
във тъй наречения сетен час,
да кажа аз след всички сметки:
Живях! Това бях Аз!

НЕ СЪМ

Аз не съм самодива с бяла премяна.
Аз не съм „блян за всички мъже“.
Мъжки сърца не разпилявам,
но имам сърце.

Не блесят диаманти в очите ми.
И върху мен не блесят,
но със звезди са пълни косите ми,
а с усмивка - денят.

Моят ден е изпълнен с надежда.
Моят дом е пълен с деца.
Аз назад нито миг не поглеждам.
Другото е суета!

ПЪТНИК

Аз съм пътник, нарамил торбичка,
с много надежда и мъничко хляб,
с много блясък, събран във очите,
с жажда да видя целия свят.
И до днес аз вървя неуморно,
понякога с болни, изранени крака,
понякога виждам света илюзорно,
изглеждам объркана, но какво от това?
Намирам обаче пътеката вярна.
После пък правя пътеки и аз,
разочарована, но благодарна
за всеки миг, за всеки час
от това доживотно пътуване
през поля и гори... през души...
към селения толкоз бленувани,
където крият се моите мечти.
Хоризонтът зове непрекъснато.
Няма време за сън... за суета...
Дори крилете ми да са откъснати,
аз пак ще крача по света...
Додето... погледът угасне,
додето ме затисне мрак...
Дори в отвъдното - пораснала,
ще търся да се преродя...

НЕ СЪМ ПОЕТ

Не си вадя хляба със стихове,
със надраскани бързо листа,
с мимолетни чувства изписани
и захвърлени нейде в прахта.

Да. Рисувам живота със думички...
Ей, така... просто за мен,
но приятел един ме придума:
„Събери тез листа и за мен!”

Поразрових се в стари тетрадки
за захвърлени мисли и пак
възкресих стари чувства за кратко
и споделям ги тука със вас.

Не съм аз Поет и не мога
със Поети мегдан да деля.
Просто пиша, доколкото мога...
Чувствата да споделя...

БЪЛГАРКА СЪМ ПО ДУША

Кръвта кипи от пламъци хилядолетни.
Душата древна мирно все стои.
Преминала на кон през кръв и пепел,
тя пак въздига се от руини.

Кръвта, от смесване, е тъй гореща.
Каква ли кръв във нея не се вля
и всяка смесена, оставила е нещо.
Какво сме всъщност? Кръв или душа?

Дали кръвта ни определя?
Дали сме българи по род и кръв?
Какво ни всъщност толкова разделя
в борбите - всеки да е пръв?

Кръвта ни смесена дилеми ражда.
Секат ли преклонените глави?
Какво в живота е по-важно -
българин да си, или

земята българска да тачиш,
да помниш мъките на своя род
и с вдигната глава да крачиш,
защото още сме народ!

Кръвта кипи от пламъци хилядолетни
и времето ни сякаш я разля.
Изчезнаха копита конски, искрометни,
но... българка съм по душа!

ХВЪРКАТИТЕ

Отърсих аз крилете си от спомени
пред Слънцето, като се раждаше.
В скута си Нощта прибра отломъци
и скри ги от отблясъци оранжеви.
Разперих аз крилете си пред Слънцето
(отдавна то не бе ги виждало)
и полетях в небе безоблачно,
като оставих тънка диря...
Понякога забравяме крилете си,
живеейки със сухоземни,
а после пък събираме остатъци
от празни дни, от чувства тленни...
Не обвинявайте хвъркатите,
че тук изглеждат извънземни.
Такава просто е душата им...
Те няма как да станат сухоземни...
Хвъркатите са странно племе.
Понякога ги мислят за себични,
но никой няма как да вземе
безкрая, който те обичат...
Те винаги ще са недоразбрани,
малко чалнати и луди.
Ще търсят бурите в безкрая...
Те просто няма как да бъдат други...

ИСКРИЦА

Една искрица подарил ми Господ,
но огъня, разпалвам си сама,
Защото знам, че никак не е просто
да се живее с вдигната глава.

Достойно да живееш и да крачиш
по друмите, наречени Живот,
стени с главата да рушиш, да плачеш,
но... тъй предвидил го е Бог.

За щастието трябва да се бориш,
че всеки сам си го кове.
Защото ти каквото и да сториш,
все някой ще те предаде.

Трънлив е пътят на Живота
и спътниците не избираш сам,
но сам избираш ти дали до скота
ти скот да бъдеш - жальк и презрян.

Все учиха ме как глава да скланям,
да бъда тиха и добра,
да слушам силните, да се покланям
и... тихичко да си горя.

Но моят огън силен е и никакви окови
не могат да го укротят.
Не се поддава на „отрови“
във този сложен земен свят.

Такава съм. Сама си се създадох
от божия искрица мъничка, една,
защото себе си аз не предадох
и не изпитвам затова вина,

и не очаквам никакви похвали,
и не желая славослов.
От огъня си вечно ще раздавам
на всеки, който е готов

да бъде себе си, да е приятел,
до мен да крачи в пек и студ
и сам на себе си да е създател,
и да не бъде „някой друг”,

че днес е време плагиатско
и дните ни са „сору - paste”.
Далеч съм от такова братство.
Искрица имам... и елей!!!

ТРИТЕ МОИ ЕЗЕРА

Три езера тук имам, на Земята -
на Тишината, на Гнева и Любовта.
Присядайки до всяко на тревата,
аз съзерцавам моята душа.

С бурните вълни водата гневна,
цвета си мигом как мени.
От сива бързо става черна.
Не плувам в нея. Гледам отстрани.

Страхувам се дали ще оцелея
във черната разпенена вода.
Страхувам се от дъното под нея,
отдам ли се до края на Гнева.

Уплаша ли се, търся тишината.
Присядам тихо отстрани,
потопям в хладната вода краката
и спомням си отминалите дни...

И става някак светло, топло...
Потопям се във тихата вода,
макар да казват, че е най-дълбока.
Обичам да поплувам в тишина.

И да се гмуркам смело, надълбоко,
да търся скрита мъдрост и покой,
без акваланг и някаква посока.
Във него няма грохот и прибой.

А Любовта е езеро за двама.
Дори и бурно, с огнена вода,
отдавна страх от него нямам.
Аз лодка имам на брега.

На ветрове попътни не разчитам.
Тя има си две дървени гребла
и носи се с взаимност и обичане,
и се обръща, щом гребла сама.

А после... търся тишината.
(Не ходя често при Гнева.)
Присядам тихо на тревата,
до трите мои езера...

ЗА ДРУГИТЕ МАЛКИ НЕЩА

Не искам да съм лоша, но се случва,
когато ме настъпят и боли.

Едва ли тази лошотия ми е същност.
Опитвам се да гледам отстрани

и някак отдалеко, отвисоко
на случващото се със мен,
но няма как да вярвам на окото.
Тежи ужасно, щом си наранен.

И питам се дали си струва,
криле да давам на гнева
и да го пускам смело да бушува.
И нужно ли ми е това?

Дали човек, вбесен и гневен,
света способен е да промени
или гневът на него е потребен,
изригнал, болката да потуши

и наранен, в отплата да ранява
през болката си, вдигайки ръка.
Какво той всъщност отстоява?
Достойнство, правда... или суета?

Не искам да съм лоша, но се случва.
Човешко е, но после ме боли.
Да искам прошка, лесно се пречупвам.
Не ми е трудна думата „Прости!“

И тази дума винаги се връща.
Настъпва бързо мир и тишина.
Това е моята човешка същност.
Войни не водя в дребните неща.

ПОНЯКОГА

Понякога, само понякога плача.
На болката давам отпор със сълзи.
Дори съжалявам тогава палача,
без значение колко боли.

Понякога, само понякога искам
да спра, да свия ранени криле.
Живота лист по лист да разлиствам
и времето в тези листа да замре.

Понякога, само понякога чакам
да си отиде жестоката болка сама.
Да се измъкне бавно подир палача
под лъчите на бледа луна.

Понякога, само понякога тихо
скривам се някъде, на тъмно, сама.
Бавно, полека вдишвам, издишвам,
слагам на място това-онова...

Но, завинаги аз ще остана
непокорна и луда... и малко дете.
За света, за Живота съм жадна.
И... ще помня, че имам криле.

ЕХ, СЪРЦЕ!

- Мирувай, Сърце!
Умори се от битки.
Усмири се за малко поне!
Забави ускорения ритъм!
Превърни се в спокойно море!
Доста бури със теб преживяхме.
Много рани понесе и пак
падахме, ставахме, но... оцеляхме!
Винаги стигахме родния бряг.
Усмири се, Сърце!
Цял живот не разбра ли,
че светът е безкрайно широк
и не можеш без край да раздаваш.
Не научи ли този урок?
Аз съм Разум. От Бог съм ти даден.
Все не слушаш, но аз не съм враг.
Знаеш добре, че не съм те предавал.
Бил съм винаги твоя маяк.

- Не мога да спра. Не разбираш.
Аз живея, додето горя.
Такова съм. Само с битки пулсирам
и живея, дори да кървя.
Спокойно не мога да бъда. Не искам!
Аз съм живо сърце на човек.
Своите пориви как да потискам,
щом бушвам пол'вина на век?
Късно е вече друго да бъда.
Рано е още да чакам смъртта.
Чужда за мене е всяка принуда.
Единствено искам аз да горя.
Да. Вярно. Със теб сме заедно,
макар да ми казваш по-честичко - „НЕ!”,
Но знай, че дори да те някой изгуби,
той ще живее, щом има Сърце!

КАТО ВЪЛНА

Времето разплисква ме като вълна,
родена някъде в морето на Живота.
Море, подвластно на красивата Луна.
Вълна на приливи и отливи, понякога самотна...
И ден, и нощ се блъскам във брега.
Обливам го със буйна пяна.
Изтривам всяка незначителна следа,
прибирам във морето всеки хвърлен камък...
Животът е като прибой опасен.
Играе си със наш'та сила.
Разбиваме се с грохот страшен.
После... всичко се отмива.
Една вълна, родена в океана,
бушува, гали, плаши и привлича.
На капчици накрая разпиляна,
но продължава да обича!

ДРУГИ СВЕТОВЕ

Каквото и да сториш, все те съдят.
Осъждат, даже мирен да стоиш.
Все тегне над главата ти присъда,
дори добро да сториш и да си мълчиш.

И без значение дали ще я приемеш,
дали усещаш някаква вина...
За обяснения не дават време.
И за какво ли, щом си сложен „под черта“?

Животът, казват, че ни учи.
Трънливите пътеки са урок
и важното е да не се пречупиш
под напора на вятъра жесток.

Но...уморих се ветрове да срещам.
Не се пречупих. Някак устоях,
но вече със сърцето си усещам,
че много във живота разпилях.

Днес търся светове различни,
в които само съм надзъртала преди,
в които има място само за обичане
и тишина, в която да твориш.

И времето там сякаш спира.
Там друго няма. Само синева,
в която себе си отново преоткривам
с перо, със четка, с няколко длета...

Там губи смисъл всякаква присъда.
Там губи смисъл всякакъв урок,
щом волно ти крилата си разпънал
и нямаш страх от полета висок.

Изповеди и
прозрения

ЧИСЛА

Числа. Редица прости знаци.
Събираме, изваждаме, делим...
Решаваме житейските задачи.
Понякога и чувствата чрез тях редим.
Една любов плюс две любви,
изваждаме разбитите сърца,
поставяме тъй миналото в скоби...
Понякога живеем „под черта“
и търсим трето неизвестно,
пресмятаме известните числа...
Понякога изглежда съвсем лесно
изписвайки с числа листа.
Задачи прости или сложни...
Условието трябва да решим
какво да бъде. Без тревоги
и съмнения да уточним.
И после... правим равносметки
с онези простички числа.
Дали излизат всички сметки?
Дали Животът се побра
в условия и алгоритми,
във прости сметки и числа?
Дали живял си както искаш?
Какво число е твоята душа?

ДОБРО И ЗЛО

Какво е добротата? Нежен полъх?
Усмивка, съпричастност, топлина?
Душата си към всичко да отвориш
или пък да не вършиш ти злина?

Какво ли значи зло да не помисляш,
а зло да вършиш някому, ей тъй,
без повод, без да се замисляш,
че и добър да си, явяваш се злодей?

Добро и зло в живота се преплитат.
Двуличен се оказваш всеки път,
щом правиш ти доброто, без да питаш
и винаги стоиш на кръстопът.

Добрите намерения към ада все повличат
и няма ненаказано добро.
А просто трябва само да обичаш,
да засадиш във двора си дърво,

да бъдеш някому подкрепа,
когато има нужда сам да се опре,
да пазиш в себе си детето,
надеждата да не умре...

Добро и зло в живота се преплитат.
Добро е за един, за друг пък-зло.
Дори откъснато с любов кокиче
сълзички рони от прекършено стъбло.

Добро и зло в душата са втъкани
и тя все гледа с двете си лица.
С добрата половина искам да се хвана,
но злото все я дърпа настрана.

Все още не преставам да опитвам
да бъда аз единствено добра,
забравяйки, че злото все се тика,
хванало ме за ръка...

ГРИМ

Дал ми е Господ лице за пред хората.
Хубаво, грозно... но само за мен.
Често личи си по него умората
и променя се бавно ден подир ден.

А човекът пък грим е измислил
да поприкрие това-онова.
С маска рисувана сам да изчисти
всяка не хубава нему черта.

И гримът постепенно увлича.
Правим се други. Различни дори.
С маска душата си всеки облича.
Мисли, че с нея по-малко боли.

И накичени пъстро с нова премяна
губим себе си. Често личи.
Търсим някаква проста размяна,
без да мислим добре ли стои.

И когато останем сами в тишината,
всяка маска пада завчас.
Тя-тишината съблича душата
и поглежда там - вътре в нас.

Тя - тишината сърцето докосва.
То няма нужда от маски, от грим.
За него всичко е толкова просто,
когато имаш до себе си някой любим.

Маските падат. Суетата умира,
тупти ли в гърдите ти чисто сърце.
В живота с лицето си щом ти намираш
любящи и топли човешки ръце.

ИЗСТРАДАНА МЪДРОСТ

Много мъдри слова са изречени.
Много книги, изписани с тях
и десетки пъти са четени,
но дали пък от тях помъдрях?

Всяко мъдро и кратко сказание
носи в себе си важен урок,
но е сух, не кален във страдание.
За четящия - сух монолог.

И кому е пък нужна, ще кажете,
тази писана мъдрост? Кому?
Щом с живота е нужно доказване
и за тези, живящи в иглу.

Той, Животът, тече и обръща ни,
без значение колко си чел,
и допускаме грешки, все същите,
преживявайки всеки разстрел.

Мъдростта се трупа с годините
и се мери с път извървян.
Тя се пише с клеймото на дирите
и със болката. Даже със срам...

КАКВО ДА СЕ ПРАВИ?

И идва ден, когато пита се човек
защо живее и защо се бори,
дали е мястото му в този век
и смисъл има ли, каквото и да стори?
Живеем свой полуживот
и сякаш нещо не достига.
Все търсим, молим се на Бог...
Не стига днес едната риза.
Оплакваме се всеки ден.
Съдбата ни била такава.
Живот такъв е отреден
в скапаната ни държава.
И все поглеждаме навън.
Какви държави, Боже има!
Живот блестящ, като насън...
Пари, коли... не трябва даже виза.
Защо да стягаш своя дом?
Прекрачваш прага и отиваш
в друг свят. След тебе и погром.
Защо тук скъсаното да зашиваш?
Чия ли е вината днес
домът ни тъй да е мизерен?
Защо ли? В чий е интерес
да бягаме, вместо да мерим
какво сме дали тук, сега,
какво оставили са ни дедите,
какво сме ние за света,
с какво изпълваме си дните?
Защо не стегнем своя дом,
да пометем, стъклата да избършем,
да се изправим, като след погром
и нещо смислено да свършим?
Защото днес живеем по чергарски.
Живеем просто ден за ден.
Ревем над чаша сунгурларска,
замезваме и пак режем...

ЗАЩО БОЛИ?

Толкова слова изстрадани
се мъчат болката да уловят.
Онази, парещата, гадната,
раздираща пресъхналата гръд.

Онази, дето в нощите
пронизва като с кинжал
и мачка чувствата разрошени,
и стиска гърлото без жал.

И в дните ти пролазва-черните.
Без дъх оставаш, но мълчиш,
затваряш се със нея - скверната
и мъчиш се да устоиш...

Тя, болката, изниква след сияние,
което сме изгубили по своя път.
Дали обречени сме на страдание,
се питаме за кой ли път...

Дали пък тя не е пречистваща,
от Бога дадена с любов?
Боли ли, значи, че сме истински.
Тя път прокарва - нов.

Тя, болката, е дадена за живите
с горещите сърца, призвани да раздават,
на истинските хора - на ранимите,
които са готови и да страдат.

НЕДОИЗКАЗАНО

Думите...

Понякога се чувстваме безсилни
и често ги задържаме под ключ,
от страх да не започнат да убиват,
но бавно те превръщат се в юмрук

и удрят право във сърцето,
решетките огъват с ярост
и викат злобата проклета...
Не искат да гърмят на халост

и... целят близката мишена.
Ах, как неистово боли!
Парчета от душата ни си вземат
и все крещят: „Кажете си го! Кажете!“

Но... казаната дума - хвърлен камък.
Излезе ли, добива плът,
свисти като неистов пламък
и наранява всеки път.

От истината, с думи окрилена,
понякога наистина боли
и я преглъщаме обикновено,
щом близък може тя да нарани.

А после? Мъчи се душата
и все нашепва: „Хайде, не мълчи!
Във името на истината свята,
със думи прости ти я изречи!“

Но... тази истина чия е? -
се питам за пореден път.
Питам се, макар да зная,
че моя си е и без плът

в душата ще я пазя аз такава,
додето другият не я открие.
Ще си спестя „нали ти казах!”,
защото тези думи, пак убиват.

НОЩНА КОМПАНИЯ

Тази нощ Сънят ми се разсърди.
Излезе и вратата ми затръшна.
Не знам с какво ли го пропъдих.
След него пък да тичам е излишно.

Повиках спомените на размисъл.
Ей тъй, да се посмеем и поплачем
на дни и луди, и разумни,
в които твърде дръзко крачех.

Сънят. Сега не ми е нужен.
Компанията се заформи бързо.
С неговите блудкави илюзии
се уморих аз вечно да осъмвам.

Спомени. Тук седнали са близо
(понякога неканени ми идват),
и тази нощ ги черпя с узо,
макар и рядко да го пия.

И тръгнахме по пътищата стари,
Одумахме, когото сварим...
Раздумката и мене не пожали.
Ушите ми все още парят...

О, не! Не беше никак тъжно.
Забавата ми се понрави.
Дори и не разбрах кога се съмна.
Нощта замина си и ме остави.

А Сънят? Ах, този изкусител!
Ще дойде пак, ще ме залъгва нощем,
ще съм на неговите приказки зрител...
Дали пък вярвала съм му изобщо?

Но... хубаво ми е да бягам с него
по детски чиста и наивна.
Лъжовен е, но ми е потребен,
защото в живия живот съм тъй ранима...

ПЪТ КЪМ СЕБЕ СИ

Много пътища в живота извървях.
Изкачвах се и спусках се надолу.
По пътя със приятели делях
и радости, че и неволи...

Понякога си мислех, че по път
изгубвах себе си. Пропадах
дори изправена на кръстопът,
дори когато нещо отстоявах.

И търсех се тогава, с малка свещ,
навлизайки дълбоко във душата
със някакъв стаен копнеж,
че може би по-тясна е земята

и някъде, навътре в мен,
целта лелеяна аз ще открия.
Ще разбере и смисъла на всеки ден,
отвъд материята сива...

Вървях с отворени очи
и не усещах, че свещта ме пари.
От Горната земя я взех. Нали
към себе си се тръгва без другари?

С годините, по пътя си разбрах,
че важно е „навътре“ да пътуваш,
но този път е само страж
и в него ти не бива да се влюбваш.

Понякога към себе си вървя,
но винаги на Горната земя се връщам
по нейните пътеки да вървя
и там да преоткривам своята същност.

ДО МОИТЕ ПРИЯТЕЛИ

Днес не ми се пише
за „любов и пеперуди“.
Душата ми - застинало затишие...
Около мен пък крачат луди.

Кръжат около мене буревестници
и грачат... крясъци зловещи!
Врещят те грозно и неистово
и предвещават нещо.

И днес е ден като предишните.
Сражавам се, докато мога.
Наемник на души потиснати,
надянала пак черната си тога.

И уморена питам се понякога,
дали ще ми останат сили
след битка да изпия със приятели
поне едничка чаша вино.

И тъй забързан е животът ни,
вторачили се в драми хорски
в центъра на дяволско оброчище
и себе си дори не помним.

И тъй... Простете ми, приятели!
Длъжница съм ви аз. Признавам.
Но пазя в себе си такова щастие,
че всички вас познавам...

ЗАР

Животът ни търкаля като зар
по сукното зелено на земята.
Човек си мисли, че е господар,
но всъщност друга е ръката,

която хвърля кубчето от кост,
стаило в себе си надежда,
че ще постави под въпрос
това, което му отреждат.

И тъй, въртим се ден след ден
в очакване да е шестица.
На три се радваме, но не съвсем.
Е... случва се и единица.

Захвърляни, се все въртим
със други зарове в живота,
а случили се чифт - благословим,
дори да се окаже нашата Голгота.

Животът ни търкаля като зар,
но зарът носи си числата
и те превръщат те във господар,
когато правилно ги смяташ.

ИЛЮЗИЯ ИЛИ РЕАЛНОСТ

Казват, че Животът си отива.
Неумолимо и безспир тече
и всеки ден със нещо ни опива,
и устремно, или пък бавно ни влече.

Бушуват страсти огнени и диви.
Редуват се със мигове покой
и питам се: Кога сме по-щастливи?
В бурите или в покой?

Какво ли е Животът всъщност?
Илюзия или реалност прозаична?
Борба за хляба ни насъщен,
макар за всекиго да е различно?

Какво ли е Животът всъщност?
Дали реален е, щом казват, че тече?
Спирала някаква или окръжност,
или искрица в поглед на дете?

Илюзия или реалност е дъгата?
Илюзия или реалност е дъждът?
Какво е всъщност синевата?
Реалност ли е моята душа?

Защо светът понякога е тесен,
а друг път - толкова широк?
Защо Животът днес е песен,
а утре - кладенец дълбок?

Къде ли отговорите се крият
и как да ги открием днес?
Реалност във илюзия прелива
и пак обратно. Сложен тест!

Казват, че Животът отминава,
но... може пък, през него да вървим,
защото той след нас остава
със своя край необозрим.

Така изглеждат май нещата,
дори и да не си пророк.
Единствено реална е душата
в илюзия, наречена Живот.

СЪЗЕРЦАНИЕ

Красотата се поглъща в тишина
и ти се сливаш с нея в миг на съзерцание.
Тогавя няма страх и мисли за вина.
Със нея сте едно единствено дихание.

Изпълва цялото ти същество.
И няма друго. Времето изгубва смисъл.
Със красотата станали сте в миг едно,
като дърво, започнало да се разлиства.

И словото изчезва. Губи плът.
Ненужно е в това усещане,
в което Пътят вече не е път
със знаци прости за подсещане.

Тя, Красотата, те поглъща в тишина.
Отдавай й се, даже да загубваш себе си.
Човек призван е тук да бъде светлина,
а думите... със тях ще си творим поезия.

Диалектика на любовта

ДИАЛЕКТИКА НА ЛЮБОВТА

Дали подвластна е на другите закони,
или пък има свои правила?
Има ли си Любовта сезони?
Кога се ражда и умира тя?

Обичаш ли ти истински, прощаваш.
Това не е физически закон,
но пък защо в теб болката остава
и трупа се, и води до разлом?

От много прошки Любовта линее
и трудно е да стане пламък жив.
И колкото сърцето да копнее
за пламък, получава взрив.

Дали пък Любовта не е причина,
а следствието - поглед нов
върху света, от тази му пол'вина,
наречена от някого „Любов“?

И като вечния двигател
(създаден или не съвсем),
макар и бавно, с ход обратен
махалото се движи ден след ден...

И търсим движещата сила,
наречена от някого „Любов“.
Дори да ни боли, не ни убива.
Тя носи оня порив нов,

задвигващ вечния двигател
по прост физически закон.
Причина, следствие... разплата...
И тъй, сезон подир сезон...

БУРЯ

Посеем ли любов, ще жънем бури.
Законът е такъв на Любовта.
Тя - истинската, винаги се втурва.
Не лази и не влачи се в калта.
Красивата любов е бурна.
Завихря нашите души.
Божествени огънове лумват,
додето всичко изгори.
И тъкмо мислиш, че утихва,
врълхита те със порив нов,
светът около теб завихря...
Тайфунът с нежно име е Любов.
И блъска ни, сърцата ни прекършва,
понякога оставя ни без дъх,
но молим се на Бога да не свършва,
да не се превръща просто в дъжд.
Бурята на любовта е страшна.
Понякога руши, но дава и живот.
Отдавна тя престана да ме плаши.
Със бурята направихме облог,
че в нея пак ще оцелея,
дори да вихри се жестоко,
защото този път ще съумея
да стигна аз на бурята в окото.

КАКВО Е ЛЮБОВТА?

Аз не пиша философски трактати,
но по душа съм философ.
Гледам философски на нещата,
(в частност) и на теб - Любов.

Какво е Любовта се питах
още от училищния чин.
На мъдри философи все разчитах
за отговор един.

Оказаха се мъдреците много
и всеки бе най-запознат.
Десетки книги аз отворих
и сричах пак цитат, подир цитат...

И всеки мислеше различно
за тази хлъзгава Любов.
Не искаше да се облича в мисли
дори на древен философ.

И вече петдесет години
лутам се във таз игра...
Дори изпробвах малко рими,
но... Любовта не се побра.

И търся, търся думи прости
да правя сребърен обков,
а то било е толкоз просто...
Думичка една - ЛЮБОВ.

ЛЮБОВТА

Любовта е една, многолика и пъстра.
Зная само, че дава крила.
И когато сломен си, със нея възкръсваш
и виждаш колко красив е света.
Любовта е във нас. Родени сме с нея.
Тя бушува, утихва и в нас се таи.
Животът е низ от срещи, раздели...
Не е вярно, че от Нея боли.
Любовта! Тя заставя сърцето
да подскача, да пърха с криле,
да поражда красиви, неземни куплети
и да топли студени ръце.
Любовта! Тя струи във очите
щом погледнеш невинно дете,
щом съзреш нейде мъничко цвете
или птиче да пърха с криле...
И когато струи споделена
в нечии скъпи за тебе очи,
чувстваш се благословена...
и това си личи.

МАГИЯ

Влюбването е магия
без логика, без правила...
То грабва те, като откриеш
един човек, една душа...

Ненужно е да обясняваш
защо и как, кога...
Ти просто само се оставяш
на тези мънички крила.

Не искаш нищо. Щастие това е.
Усещаш трепет, нежност, топлина...
Дори човекът нищо да не знае,
достатъчна е думичка една...

Да знаеш, че той знае, че те има,
че може в някой тежък миг,
когато сам живота си проклина
да сподели със тебе своя вик.

ЛЮБОВЕН МИГ

Лазурен бряг и чайки бели.
Живот струи навред.
Далечни лодки бляскави платна развели.
Животът казва ти: Привет!
И как е леко на душата!
Навред светът блести.
Вървим един до друг. Ръка в ръката,
която топлина ми подари.
Аз искам лятото да е горещо
и само лекият ветрец
да ми прошепва тихо нещо
в ухото, като бял щурец.
И тази бляскава магия,
дори да си отиде някой ден,
тя винаги ще преоткрива
Любовта ми. Вътре в мен.

РЕЦЕПТА

Лъжичка живот,
две лъжички - усмивки,
щипка мелодия,
чаша - мечти.
Смесват се смело,
без страх от пресичане.
Сложно не е.
Опитай и ти.
Без набухвател, строго премерен.
Без бяла захар, брашно и яйца.
Нужно е само огън умерен,
малко търпение и... две сърца.
Свещ ароматна, бяла покривка,
тихо нашепване, нежни очи...
Няма поръчка, келнер и сметка.
Има безвремие с вкус на лъчи.

НЕ МЕ ИЗМИСЛЯЙ!

Не ме измисляй! Аз съм истинска.
В очите ми измислени огньове не пали.
Лице не ми рисувай във мечтите си.
Ръцете ми ти просто докосни!
Не ме обличай във мечтания.
Звезди не слагай във косите ми
ей тъй, в мечти от разстояние.
Ти погледни в очите ми!
Ръцете ми огньове ще запалят.
В очите ми ще видиш ти звездите.
Косите ми лицето ти ще гаят.
Не ме измисляй! Трябва да опиташ!
Тя, болката, и двама покоси ни,
но идва ден, във който Любовта
явява ни се с ново име.
Завръща се. Това е тя!
Не я измисляй! Отвори й!
Тя истинска ме води за ръка.
Прошепвай просто мой'то име!
Ще ти разкрия своята душа.
Не ме измисляй!
Прегърни ме!

ОГЪН МОЙ

Каж ми, огън мой,
не се ли ти засити вече?
Какво ли още в мен не изгори?
Прегради всякакви пресече,
с вода заливаха те,
но не се сломи.
И като оня огън вечен,
във вените бушуваш и свистиш,
и всеки опит пак ще е обречен...
Разбрах, че няма да се усмириш.
И ето. Аз предадох ти се цяла.
В прегръдката ти жарка полетях,
защото по-добре е да си кладя,
а не от вятъра да те е страх.
Взemi ме цялата във танца огнен!
В прегръдка огнена докрай ме изгори,
защото знам, че ти единствен си способен
да вдъхнеш смисъл в земните ми дни.

ТРЪГВАЙ, ЛЮБОВ!

Върви си, Любов!
Не те искам така изтерзана.
Аз те пускам. Хайде, върви!
Събери се! Днес си тъй разпиляна
в капки солени на моите сълзи...
Домъчня ми за теб, че така те пиляя.
Хайде, тръгвай и пак се върни,
щом по пътя отново намеря,
вместо сълзите мои - звезди.
Хайде! Тръгвай, Любов!
От сърцето ми късаш,
но какво пък, нека боли!
За спасение вече е късно
и отдавна вали ли, вали...
Днес сърцето кърви,
но копнее за слънце,
за поляни и буйни треви.
Запази ти на тръгване малкото зрънце
и по пътя добре го пази.
Тръгвай, Любов!
Днес не „сбогом“ ти казвам,
а казвам ти - „пак се върни!“
и по път запази оня огън,
който в мене спря да гори.

„АХ, ТОЗИ ДЖАЗ!“

Аз съм просто Жена
и дори не се казвам „Мария“.
Казват, че моят знак е „Луна“
и единствено тя ме закриля.

Казват още, че странна съм аз,
не се вписвам в никакви норми.
Не ме плаши ни жега, ни мраз
и сломена преди не се помня.

Днес е друго. Май не съм аз.
А Луната отгоре ме гледа...
Тук лежа си, слушам тихичко джаз...
Търся себе си... тиха и бледа.

Боже, мой! Това ли съм аз?
Гледам горе и питам Луната...
Тя намигна ми леко, без глас
сякаш каза ми: - Давай нататък!

В този миг изведнъж осъзнах
колко мъдро шепти ми Луната.
За секунда една аз прозрях,
пренаситена от тишината...

Осъзнах, че изгубена бях,
та дори това да жадувах.
Обичах, танцувах, летях и лудях...
После бавно всичко отплува...

Твърде дълго седях на брега
да се взирам далеч в тишината,
без очи за ей тази Луна,
дето в миг призова светлината.

И усиavam до дупка уредбата аз.
Джаз се слуша не единствено тихо.
Спомних си филма „Ах, този джаз!“
с този чист и простицьк смисъл...

ПЕПЕЛТА ОТ СЪРЦЕТО

Пепелта от сърцето прибирам
всеки път, когато гори.
Не я хвърлям, а нежно събирам
във душата, дори да боли.
Тя, душата, превърна се в урна
на предишни красиви любви,
във които с надежда се втурвах
и загубвах отново... отново...
Само тази пепел остана,
там в душата на топло и тихо.
От сърцето си с шепи раздавах,
следвайки буйния ритъм
и не жадах огромната клада,
и не жадах за после, за утре,
и горях, и лях и раздавах...
После тази пепел заключвах.
Пепелта от сърцето прибирам.
Част от мен е, дори да горчи.
В тази пепел и днес аз намирам
смисъла в идните дни.
Тя е част от сърцето горешо,
закалено във огън и лед,
разтопявано в огнени пещи
и ковано години наред.
Тази пепел за мен е потребна
не главата си все да поръсвам
и предишни любви все да погребвам,
а от нея пак да възкръсвам.

Hagerngama

ВЯРА, НАДЕЖДА, ЛЮБОВ

Три жълтици нося си в сърцето -
Вяра и Надежда, и Любов.
Те са моето наследство,
извор чист за порив нов.

Три жълтици дал ми Господ
със заръка: „Ти пази
този дар при глад и грохот.
Скътай ги! Не ги харчи!

Никога не ги разменяй
ни за хляб или вода.
Никога не се разделяй
с Вярата, Надеждата и Любовта!”

По детски, някак си, наивно
изгубих Вярата веднъж
и всичко почна да се срива
кат' свлачище след бурен дъжд.

Надеждата и Любовта замряха.
(Поне опазих ги в сърцето аз.)
Смалиха се и залиняха.
От мъка ли, не знам... от страх?

Разбрах, че те без Вярата са нищо.
Превърнаха се просто във слова,
а аз, ограбена, разнищена,
потърсих Бог, да разбере

дали ще се смили над мене
и нова Вяра ми даде.
Застанах аз смирено на колене
и молих се като дете...

Очи отворих, а пред мене
жълтичка лъскава лежи.
Протегнах се, за да я взема
и глас дочух: „Не я губи!

И не търси ти Вяра нова.
Виж, твоята е, от преди!
Ти скътай я при другите отново!
Пази я и не я губи!”

Прибрах жълтицата в сърцето
с Надеждата и Любовта.
В миг светнаха.Отвори се небето
и някак грейна в миг света.

Аз три жълтици нося си в сърцето
и вече знам. Не са пари.
От Бог са дадени в наследство
да светят дружно в черни дни.

КАЛЕЙДОСКОП

Отблясъци магични от цветни стъклъца,
събрани заедно в един цилиндър.
Блестят там хиляди слънца,
побрали цялата палитра.

Играят цветовете. Сипят рой мечти.
Красиви, пеещи, игриви.
Приказен прозорец в точица блести.
Целият ни свят в едно око събира.

Дните ни - красиви стъклъца,
понякога и не съвсем блестящи.
Животът ни - цилиндър ги събра,
а той не става за незрящи.

Красивото е винаги около нас.
Върти калейдоскопа на живота.
Понякога ни води до екстаз,
понякога пък скучно хлопа.

За хубавото трябва да си очи
и мъничко надежда за подправка,
и сбрана купчинка мечти
като букетче незабравки.

НАДЕЖДАТА

Когато заклокочи във душата
натрупаната черна каша,
тя пени се, бълбука страшно...
Зловоние от Ада те задаша...
И мислиш си, че няма изход
от туй подземие зловещо.
Силите докрай изстисква
в бездна тъмна и гореща.
Стари рани се пропукват,
скърцат кости заздравели,
страх неистов се просмуква
в дробовете овехтели.
Няма изход! Няма изход! -
трескаво страхът нашепва.
Разумът съвсем не иска
сърцето пак да посъветва...
В тази мръсна, кална прежда
зъзна, зверски омотана,
а там някъде Надежда
чака... крехка, изтерзана...
Само тя остана вярна.
Не си тръгна, не избяга...
Мъничка, но лъчезарна...
Бавно аз ръка протягам...
Ще се хвана пак за нея.
Само тя ще ме спаси.
Слънце пак навън ще грее,
Ада в миг ще угаси.

ПОСЛАНИЕ

Намръщено утро в окото ми бръкна.
Сърдито, Небето обърна ми гръб.
Предчувствие лошо, без свян се домъкна,
досадно, болезнено, сякаш е зъб.

Прозорецът плаче. Сълзите се стичат
и зъзне извитият, мокър паваж.
Настръхнали кестени вън се събличат.
Превзема ни есен на абордаж.

Камбаните бият за първа молитва
и някак си глухо и мокро звънят,
и трудно, и бавно нощта си отива,
и трудно, и бавно си тръгва сънят.

Но... мъничко слънчице в миг ме опари.
Разбуди се, милото, вътре във мен.
Подскочи, търкулна се, взе да разгаря
малко по малко мокрия ден.

Бръкна в душата, подари ми усмивка,
показа на утрото огнен език
и взе да рисува, по детски, извивки
на моя прозорец - ръбест и сив.

И ето! Небето, безкрай любопитно,
което преди ми обръщаше гръб,
слезе при нас и се усмихна,
и през усмивка вали си дъждът.

Моето Слънце някак събра ни
и помири ни със детска игра,
и подари ми мъдро послание:
„Бъди неподвластна ти на дъжда!“

ГОРЧИВА ЧАША

Изпий до дъно чашата горчива!
На малки глътки повече горчи.
Изпий я, щом животът ти сервира,
а после може да те подслади.

Защото истинският лек горчив е
и пиеш го, когато те боли.
Горчилката - тя най-добре изчиства
отровите в душата. Погледни!

Остава само спомен неприятен
от вкус горчив... и няколко сълзи,
но после става леко на душата.
А чашата - ти просто я счупи.

Изпивай смело! Не отлагай!
Душата иска бързо своя лек.
Секундите не разпилявай!
Не я мъчи! Бъди човек!

Чашата счупи и продължавай!
Горчилката ти просто забрави!
Животът е такъв - реален,
но сладки са и дребните мечти.

Преследвай ги! Това си струва,
дори по пътя да горчи.
Животът е едно пътуване
към сладкото на твоите мечти.

КОЛЕДНО

Полюлей ме, Мечта!
Ей така, на коляно.
Приласкай ме! Приший ми крила,
както някога правеше мама.
Залюлей ме! Притварям очи...
Искам пак да усетя звездите,
да си спомня как се лети
без товара, стоварили дните.
Ти махни го от мен само миг!
Искам миг от земното време,
в който няма да бъда войник
и да сляза от бойното стреме.
Приласкай ме, Мечта
и повикай във мене детето!
Да се сгуша във теб, ей така...
За това ми копнее сърцето.
Затова си написах писмо
аз за Коледа, както някога правех.
Имам желание. Само едно.
Мечтите си да не забравям!

ИМА ДНИ

Има дни, когато си изправен на ръба
и много ти се иска в миг да скочиш
и не, че имаш за това крила,
и не, че си избрал посока...

Има дни, когато чувстваш празнота
и липсата на смисъл те изгаря
и не, че преклонил си в миг глава,
и не, че от живота си си се отказал...

Има дни, в които не си Ти
и гледаш отстрани живота
и не, че нямаш повече мечти,
и не, че си забравил ти урока...

В такива дни стоя си на ръба
и гледам все нагоре - в синевата.
Ще ги изчакам. Ден или пък-два,
ще стана и ще продължа нататък.

БЕЗВРЕМИЕ

Не знам какво отрони се от мен.
Не беше нито цвят, ни лист.
Не беше и въздишка даже.
Почувствах празнота и дъх студен,
като от гост, потайничко излязъл.
Почувствах се като опразнен дом
без светлина, с угаснала камина,
а върху масата - остатъци храна
и празни чаши от купон отминал.
Стоя на прага му със поглед опустял.
Дори и спомените тук ги няма.
А настоящето като отломък стар
стои безлично. Тихо се прозява.
Не знам какво отрони се от мен,
но знам, че някак ще си върна
усмивката и с порив окрилен
Света отново ще прегърна!

ОБЕЩАНИЕ

Под напора на вятъра свистят листата
и клоните увиват се във танц,
а есента със песен недопята
пак обещава слънчев реверанс.

Дойде на пръсти и съвсем за кратко,
посипа ни със есенни листа
и с обещание за „циганското лято“
със вятъра отвън запя.

И слушам тази звънка песен
и есенното циганско дайре,
захлопало в танцуващия кестен,
размятал клонести ръце.

И вие се, и скърца до премала,
като изпаднало във транс.
Рефрена есенен повтаря,
проблясвайки с дъждовен гланц.

Притихнала и мокра е земята
в прегръдката студена на нощта,
в очакване на „циганското лято“,
което есента ѝ обеща.

НАДЕЖДАТА НАМЕРИ СВОЯ ДОМ!

Когато е студено, когато ме боли,
аз вече... просто се усмихвам.
И нищо, че в душата ми тежи.
Да плача повече не искам!

Надеждата намери своя дом
и хубаво ѝ е, ей тук, във мене.
Зазидах зейналия се разлом
и грижа се за никнещото семе.

Не трябва много. Само топлина
и нежно слънце в този дом да свети.
С усмивка да посрещам в утринта,
усмивката в очите детски.

И нека да пълзят мъгли,
и нека бури да се вихрят,
щом тук, в душата съградих
оазис, пълен със усмивки.

Едно дете осмисли моя свят
и в плахите му първи стъпки,
след толкова години осъзнах,
че няма по-прекрасна тръпка.

Не ми е нужен вече стон.
Въздишките не са ми нужни.
Аз спухах черния балон
и замених го с нощи теменужни.

Надеждата намери своя дом.
Аз поразчистих го и я поканих.
Едно дете е моят камертон.
От щастието музика направих.

ВСИЧКО КОЗ!

Раздавай картите, Живот!
Раздай и по едно налей!
И лед сложи във чашата със скоч,
дори от него тя да се разлей!
Раздавай смело! Знаеш как.
А ние ще си поиграем
поредната игра на този свят.
Печелим или губим, все е тая...
Отдавна я играя таз' игра.
Картите поемаме с надежда
при всяка следваща ръка...
Отпивам глътка и подреждам
валета, дами и аса...
Днес ти задаваш ми въпрос.
Аз отговарям: Всичко коз!

МАРИЯ

Без майчина обич какво сме?
Изгубена, плаха душа,
изпълнена с много въпроси
без отговор. Пуст е света.
Без майчина ласка и нежност
душата линее и гасне,
и лута се в своята безбрежност,
и няма тя как да порасне.
Но... има я, с име Мария!
С божествена, скромна осанка,
тя сълзите в миг ще изтрие
и приласкае в своята сянка.
С майчина обич и нежност
Тя топлина все раздава,
изпълвайки всяка безбрежност
с ръката, която подава
на всяко дете по земята
и сочи пътеки омайни.
Със нея пораства душата,
излязла от доби потайни.
Не всяка жена е Мария,
но всяка я носи в сърцето.
Във всяка жена Тя се крие
и блясва, щом хване детето
за малката, нежна ръчица
и по челцето целуне,
и нежно погали косите,
и приласкае без думи...
Божия майко Мария,
дала живот и надежда,
Благодаря, че те има!
Пред тебе главата си свеждам.

Помыт

НЕ ПИТАЙ!

Не помня всички минали неща,
а може би, зарекох се да ги забравя
и да не търся тяхната следа,
която някой, с нещо е оставял.

Аз нямам път предначертан.
Пътеките сама избирам
и мъча се да стигна там,
където светлина извира.

Обърнах гръб на болката и днес
вървя напред и стъпвам леко.
Завивки аз със себе си не взех.
Не съм научена да спя на меко.

Вървя и не поглеждам все назад.
Не търся там лета изгубени.
Вървя напред и не изпитвам страх,
а гледам на Живота влюбено.

Не питай вятъра къде се скитам,
защото утре няма да съм там.
Не питай слънцето! Не питай!
Аз нямам път предначертан.

ПЪТЯТ КЪМ ХРАМА

Истинският път към Храма е в душата
и не минава през градинки със цветя.
Той няма нужда от позлата,
от каменни стени и от врата.

Той тайнствен е и трудно се намира,
но пък намериш ли ти истинския път,
със всяка стъпка бавно преоткриваш
себе си зад земната си плът,

усещаш нужда да откриеш Храма
и чувстваш, че е твоят дом,
от който вечно ти си бягал
в света да търсиш друг подслон.

И както синът блуден се завръща
за прошка молещ, тих и сам,
Отецът нежно те прегръща
и те въвежда в този храм

да се покаеш и да си починеш
от скитането дълго по света.
Той знае. Пак ще си заминеш,
но вече знаеш пътя към дома.

ПЪТЕКА

Тя вие се ту тясна, ту широка,
ту скрива се, ту кани те сама,
изкачва те, ту води те дълбоко
в сърцето чак на твоята душа.

Тя вие се, примамва те, танцува...
Една от бръчките на твоята душа.
По нея можеш всякак да лудуваш,
да търсиш път към своята синева.

Минавайки по своята пътека,
задъхваш се от жажда и от студ.
И тичайки, и крачейки полека,
понякога мъдрец, понякога и луд...

Върви, но никога не я предавай!
Твоята пътека е това!
По други може и да те примамват,
но тя е твоя - твоята душа!

Тя може да открива хоризонти,
да ти дарява върхове.
Дори цената им да са отломки
от теб, бъди дете!

Останеш ли докрай на нея верен,
изкачваш ли високи върхове,
спускаш ли се в дълбини безмерни,
не може нищо да те спре.

Така, по твоята пътека
научиш ли се да вървиш,
тъй бавно, сигурно, полека
ще се научиш да летиш.

НЕ МЕ СЪДИ!

Не ме съди, тъй както аз не съдя!
По моя път отдаден не вървиш,
не си изплакал всичките ми сълзи,
от болките ми нощем не кървиш.

Не твоите крака са изранени
от ходене по друмища трънливи.
Сама избрах ги. Беше ли до мене,
когато срещях урагани диви,

когато борих се със нищетата,
завзела толкова души,
във дни на грохот и разплата
до мен ли беше ти?

Но болката, дори и споделена,
остава си, ей тук, във мен
и аз вървя, макар и наранена...
Това е моят път свещен.

А моят свят не е за двама
и център в него ти не си.
Аз имам само силна вяра
и побелелите коси.

Не ме съди! Така съм аз избрала
и съдник може да е само Бог.
От никой не купувам, не продавам.
Такава ще съм доживот.

КАТЕРУШКА

Стои си там, примамлива и цветна,
и цялата покрита със деца.
Ръчичките протягат се, очите светят,
дори на тези, дето си висят.

Превземат я стъпало след стъпало,
увлечени от простата игра,
която, всъщност, само е начало
на труден път. Те просто са деца!

В омаята на детската гълчава
стоя и гледам техния възторг
и как с усмивка всяко отстоява
стремежа си да стигне до въз Бог.

Стоя и гледам с неприкривана възхита
тази непринудена игра.
Радвам се, но се и питам
защо ли тя променя се така,

че тази пъстра детска катерушка,
покрита цяла с весели деца,
след време се превръща във вихрушка
от драпачи, с напрегнати лица,

протегнати ръце и силни лакти,
стремящи се да стигнат до въз Бог.
Изкачване, падения, разплати
по пътя към върха висок...

Но днес стоя и гледам със усмивка
катерещи се весели деца
и искам, Боже, колко искам,
да поиграя тяхната игра!

КАПЧИЦИ ДЪЖДОВНИ

Две малки капчици дъждовни
погледа привличат със игра.
Не са виновни. Не. Не са виновни
за времето и за дъжда.
Те гонят се в игра вълшебна
и като перлички блестят.
Нехаят за водата черна,
в която някога ще се втекат.
Блестят и гонят се, танцуват,
пързаят се по мокрото стъкло.
Като децата блъскат се, лудуват
и грее цялото им същество.
Те жадно пият светлина
и чудя се къде ли я откриват.
Наивни са като деца
и точно затова преливат
от щастие в една игра.
Не търсят пътища и смисъл.
Те радват се, че са вода,
която днес денят е плиснал.
За тях животът е игра.
Игра, която дава смисъл,
дори неосъзнат съвсем -
Светейки, по пътя да се стичаш
и в слънчев, и в дъждовен ден.
Усмивка някому да носиш,
да провокираш към игра,
внимание, оценки да не просиш...
В крайна сметка всички сме вода.

КАЛУГЕРИЦА ПЪТЯ МИ ПРЕСЕЧЕ

Калугерица пътя ми пресече,
заситнила в ранно утро.
Разсъмна се отдавна вече,
но вън е още тихо, пусто...
Разсънва се полето бавно,
жита поклащат жълтнали главици.
От вчерашния дъжд е още кално,
но от това нехаят всички птици.
Отдадени на утринната свежест,
напускат рано те гнездата
и тяхна е небесната безбрежност,
и чужда им е суетата...
Калугерица пътя ми пресече
и в миг светът се промени.
Денят тревогите съблече.
Със светлина ги замени.
И стана ми безкрайно леко.
Погледнах синьото небе
и полетях високо, надалеко
със птиците, но с моите криле.
Калугерица пътя ми пресече...

ПЪТЯТ НА СЪЛЗАТА

Пътят на сълзата е трънлив.
Тя трябва да го извърви, преди да се отрони.
Тя трябва да премине огън жив,
разпален от тъга и сухи клони.

Дори от радост да се подаде,
тя трябва пак през огън да премине.
През лумналия огън в нечие сърце,
запален с трепети красиви.

Една сълза, търкулнала се, ей така,
от радост или пък от мъка,
избърсваме набързо със ръка
при среща или при разлъка.

За нас е само капчица вода,
но в себе си е тя събрала
и болка, радост, щастие, тъга...
Тя цялата се е на тях раздала.

Пътят на сълзата е трънлив
и затова не бива да се спира.
Дори понякога от сълзи да вали,
ще значи, че и чувствата ни не умират.

ПЪЗЕЛ

Търсим, ровим се, редим
парченца шарени и криви.
Мъчим се да съединим
картина някаква, красива.

Такива са и наш'те дни -
парченца черни или бели.
Едни във шепата държим,
а други... нейде разпилени.

Примамва някак таз' игра.
Понякога се получава
прекрасен изглед, синева,
понякога пък - кална пяна.

Разваляме и пак редим
картината си на живота.
Понякога сами, понякога с любим...
Редим ги даже без насока,

защото няма тук модел.
Животът ни е уникален.
Парченца сбираме си всеки ден
и ги редим в живот - красив или банален.

Пъзел - вечната игра,
в която фигурките правим,
разбъркваме, пилеем в суета,
а някои се мъчим да забравим.

И пак... разбъркваме, редим...
И тъй улисани до изнемога,
понякога забравяме да спим
от щастие или тревога...

Игра! От Дявола или от Бога?

ПЪТУВАНЕ

Не съм начало, но и край не съм
на тъничката нишка на Живота,
завързана незнайно где
и чезнеща в неведома посока.
И тази нишка здраво аз държа
и гледам все напред, нататък
където времето влече...
Животът е тъй кратък!
Минават дни и часове,
понякога и дългите минути
в мълчание и страхове,
и вопли някъде дочути...
Понякога обръщам се назад
да видя друми извървяни
и да усетя жар и хлад
от миговете изживяни,
но нишката не пускам и за миг,
защото в нея съм се вплела.
Във живия Живот се въплъти
душата ми, незнаеща предели.
Не съм начало, но и край не съм
на тъничката нишка на Живота.
Дано след мен остане нежен звън
и светлина, и песен, галеща ухото
на идващите подир мен,
едва прохождащи нататък,
където няма студ и тлен,
а пътьом... ще раздавам без остатък.

СЛУЧАЙНО?

Животът - паяжина от пътеки,
зовящи ни с отблясъци магични.
Поемаме по тях със стъпки леки,
понякога и не съвсем логични...

Вървим и сблъскваме се с хора,
поели уж по своите пътеки.
Със някои ще спрем, ще поговорим,
за други ще надраскаме куплети...

И пак зовът на Пътя ни привлича.
Поемаме напред със нови сили,
но в Пътя си човек не е себичен,
ако добър Човек до него има.

Дали Човека срещнал си случайно
по Пътя, си понякога се питаш.
Доколко всичко туй е трайно?...
Дали от всичко има смисъл?...

Тече си всичко, всичко се променя...
Вървиш напред със стъпки смели...
Щастлив си, че по Пътя си споделяш
Живота свой с Човек до тебе...

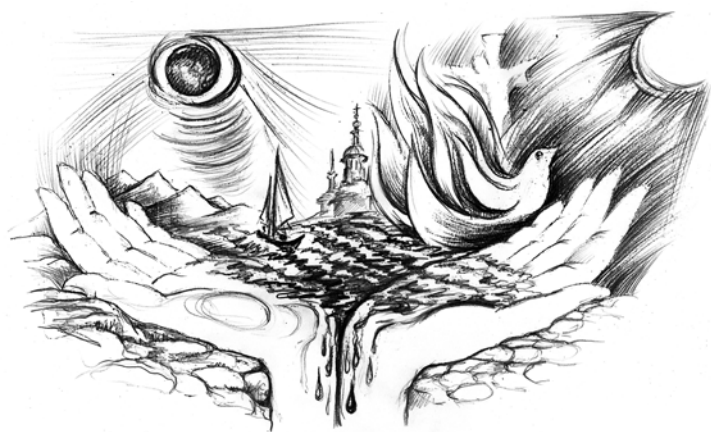
Случайно или не... защо да мислиш
Случайности в живота няма.
А Пътят твой живота ти осмисля.
Излишно е да правим драми.

А кой изплел е паяжината се питам
и где ли в нея Паякът се крие?
Защо ли тъй изкусно ни оплита
и в крайна сметка жертви ли сме ние?

СЦЕНАРИЙ

Животът дните режисира.
Макар и да играеш главна роля,
съпътстващите роли Той избира,
сценария подготвил и развоя
на ежедневната интрига...
Човек навярно е така създаден,
да мисли, че го пише той
във дните си докрай отдаден
на ролята. Сражения, покой,
сълзи и смях, падения, възторзи,
неравни битки, полет и копнеж,
игри на сляпо, рискови залози,
без мисъл за догарящата свещ.
Без мисъл и за тежката завеса,
която чака да се спусне
след режисьорската намеса:
„Финал!!!“ и... сцената напускаш...
Какво остава? Даже лента няма,
заклучила накрая филма черно-бял.
Единствено след теб остава
това, което другиму си дал.
Което дал си, без да чакаш
възторжени аплодисменти.
Приятелство, любов - все без остатък
от сцената. Върховните моменти
в сценария, Животът ни написал,
щом изиграл си от сърце,
все тая как те е орисал.
Ще помнят твоето лице
децата ти, приятелите... всички,
които с теб участваха в миманса,
защото ти си ги обичал,
изгаряйки във общото пространство.
Животът дните режисира,
но аз актьор съвсем не съм.
Раздавам и обичам, щом съм жива.
Това е просто хубав сън!!!

Объркан свят

ОБЪРКАН СВЯТ

Като деца лудеехме и тичахме
по старите и мъдри улици.
Летяхме, пеехме, обичахме
щастливи с раници изхлузени.

Светът около нас бе слънчев.
Проблеми нямахме и сричахме
уроци глупави, изтънчени
и никой лошо не предричаше.

Животът после бързо всмука ни,
ведно със нашите надежди
и днес, с криле съвсем усукани,
едва, едва напред поглеждаме.

И взор назад за помощ хвърляме
към дните бели и щастливи.
Къде ли, Боже, толкоз сбъркахме,
че днес сме мрачни и унили?

Детството на помощ викаме,
безбрежното и детски синьо
и тежка орисия тикаме,
и давим се във чаша вино...

Светът ли сбъркан е, се питаме,
или това е орисия?
Да се измъкнем се опитваме
в ръка със празната кесия...

А може би са сбъркани уроците,
които сричахме усмихнати...
Щастливи, но пък хилави отрочета,
на време от лъжи затиснато.

И май светът не е объркан.
Объркани живеем ние.
Но щом във детството надзъртаме,
за теб надежда има, сине!

ПАЗАР

В пазар превърна се животът днес.
Препускаме с пазарските торбички,
които все по-лъскави са (за финес)
и... де, да можеха да сбират всичко...

Купуваме и трупаме във транс,
хипнотизирани от снощната реклама.
Какво от туй, че щъкаме в Прованс?
То... Столица отдавна няма.

Наоколо е вездесъщ Пазар.
Дори души на него се предлагат.
Превърнал се в' всевластен господар,
на своите витрини всичко слага.

И „малкият човек“ превръща се в „голям“,
щом носи пълни, лъскави торбички.
Доволен е, когато е преял.
А как копнее той да има всичко!

И става роб на свойта суета.
Дори самият в стока се превръща.
Във сила е законът на глада,
но не за хляба ни насъщен.

И този глад расте, расте...
Насищане отдавна няма,
а Паякът пазара си плете...
Той няма нужда от промяна.

НИЩО НОВО

И злите демони са част от този свят.
Понякога стаяват се в души подмолни,
но появят ли се, с камшиците свистят.
Добро и зло със болка те оголват.

И анонимните днес казват: „Je suis Charlie!”
Един до друг застават в своя писък.
За падналите страшно ги боли,
но рано или късно ще утихнат.

Ще позабравят кървавия танц
и делникът ще ги погълне бавно.
Делникът на тихия Прованс
ще почне да тече почти банално.

И казват днес: Светът се промени!
Но аз не виждам никаква промяна.
Ню Йорк-преди, а днес - „Шарли”.
И в новините нищо ново няма...

Дали със съпричастност ставаме добри
във този свят на кръв и на омраза,
обсъждайки поредни новини,
които очевидец ни разказва.

Стоим в страни и гледаме с печал
развоя на поредна драма
и даваме отпор позакъснял
със лозунги и воля за промяна...

А някъде там злото се таи,
захванало се в здравия си корен.
Ще си почине и ще продължи,
щом пътят му отново е отворен.

БЛУДНИЯТ СИН

В този свят безбожен,
свят, изпълнен с мъка и лъжи,
време бързащо, тревожно,
идва ден във който казваш си: Поспри!
Спри и погледни там, вътре в тебе.
Жива е все още божата искра!
Бог за всеки е потребен,
като хляб и въздух, и вода...
Дори и да твърдим, че Бог е архаичен,
измислен образ и заблуда,
без него този свят е тъй безличен,
безсмислен е денят, животът ни - забулен.
Дори и да не ходим всеки ден на Църква,
дори и да не знаем всеки ритуал,
вярата във Бог днес не е мъртва.
Дори безбожникът го е разбрал.
Защото синът блуден се завръща,
дори да хули Бог и го отрича.
Всемирната любов е тъй могъща,
а блудния си син Бог най-обича.

ОРИСИЯ

Разбъркани мисли,
объркан живот,
разхвърляни листи,
недовършен белот...
Изгубени карти.

Търкаля се зар,
подхвърлен от някой
усмихнат „другар“.
Търкулната чаша,
смръдлив пепелник.
От смрад те задаша
и от стегнат чепик.

И нощите - ден са,
денят - във мъгла.
Защо ли роден си
се питаш сега
с разбъркани мисли
за сбъркан живот.

Дали си орисан
да бъдеш ти скот?
Разхвърляни листи,
излята душа...
Поне не преписваш!
Поне е това...

ЪГЪЛ

Където малък е светът
и в ъгъла захвърлена душата,
там бляскави илюзии растат
и те са в този свят цветята.

Не виждала тя летен сенокос,
от ъгъла цветята съзерцава.
Не чувала зова на кос
и чучулига как припява...

Не сетила крайморски бриз
и шум от мокра раковина,
не вдишала от въздух чист,
не пила сладка медовина...

Не сетила горчилка, болка, страх,
красивите цветя си съзерцава.
Не знае, що е плач и що е смях,
в илюзиите свои си остава,

където малък е светът,
заклучен в някакъв си ъгъл,
във който бляскави илюзии цъфтят...
А всъщност истинският свят е кръгъл!!!

СТАРИЯ ЧУВАЛ

Поехме по света широк,
по бляскав път, предначертан
от появил се нов пророк,
омайващ и красив, засмян...

Повярвахме и имахме мечти
за нов живот, загърбили тегоби.
Повярвахме! Ще заблести
Нашата България! Отново!

Ще се развее гордо българският флаг,
децата ни ще раснат в славно време
и ще достигнат онзи, слънчев бряг...
Ще заздравеят наранените колене...

И ще изправим гордо гръб,
за хляба няма да се молим
на всеки следващ кръстопът,
но... сполетяха ни порои

и този път предначертан,
надолу в бездната се свлече
и зейна пропаст. НеЙде там
мечтите ни със кал повлече...

Стоим пред зейналия се разлом.
Децата ни останаха „оттатък“.
Събуди ни поредният погром
от сън красив, но кратък.

И стискаме в ръката си чувал,
останал от незнайно време,
в което някой ни е дал
да сбираме, каквото вземем.

Приседнали пред срутения дом
с чувал в ръка, пробит и празен,
загледани в обратния наклон,
как бързо се протягат магистрали

и някой някъде гради мечти
за бъдеще необозримо...
А ние - просто си седим
и гледаме света накриво...

А време е да разберем:
В пробит чувал не се събира!
Кошницата първо да сплетем!
За нея време все не се намира...

СТАРОСТ

Боли от толкова неслучване.
Боли от лепкавата кал.
Боли от мимики изкуствени.
Боли от липсата на жал.

Боли товарът на годините.
Боли от тази самота,
заляла дворовете и градините.
И няма друго. Пустота.

Безвремие, безверие, отпадналост.
Очаква те единствено Смъртта.
Животът мина с толкова отдаденост,
а днес намръщен е светът.

Боли, когато си излишен.
Какво от туй, че можеш да дадеш
на другите от опита предишен?
Да споделиш, а не да продадеш.

А с лактите, отдавна уморени,
не можеш днес да си проправяш път.
Стоиш в страни и гледаш натъжено
как полудял върви светът.

Как тези неуморни хора
нехаят за оная, Старостта,
а тя ще дойде. Ще помръкне взорът
и ще утихне лудостта.

И те ще са поредните излишни.
И тях ще ги боли от самота.
Ще станат поколение предишно,
очакващо единствено смъртта.

И този кръговрат не спира,
но може нещо да се промени,
когато всеки млад намира
поне една усмивка да дари,

ръка да подаде за помощ,
да вдъхне смисъл на деня,
сълза човешка да отрони
и да сведе за мъничко глава...

Такава доброта се връща.
Не се завръща младостта,
дори да е духовна същност.
Дай, Боже, все добри деца!

ВИП ПОТАЙНОСТИ

Потаен взор, потайни мисли,
потайни сънища... Живот потаен.
Потайно, тихичко разлистване,
понякога - невзрачен цвят нетраен.

Потаен свят, безлични хора
зад маски слънчеви и пищни,
прикрили с тях зъба отровен
и тайните усмивки хищни.

Театър дневен, нощ потайна...
„елит“ блестящ, но кух отвътре.
Разрастваща се празнота коварна
със мисълта за днес, а не за утре.

Незнаен град, незнайни хора,
повтаряйки живот предишен,
но истински, а не престорен,
във който маските са им излишни.

ХЕЛОУИН

Демонизирахме дори света.
Чак толкова ли демоните са ни нужни?
Наричаме я „адска красота“,
защото скучни са ни „нощи теменужни“.

И Хелоуин прегърнахме със страст.
О, как красиви са ни маските зловещи!
О, как примамлива е зейналата паст,
в която хвърляме и малкото човешко!

Дали преяли сме със красота
и днес усещаме я тъй безвкусна
или изгубили сме сетива,
та грозното превръщаме в изкуство?

Демонизирахме дори света,
но демоните са си в нас самите
и пускаме ги пак на свобода,
а Красотата ще държим на скрито.

УРА!

Години на безумия и страсти,
въвлечени във нечия игра,
забравяме за празните стомаси,
изтръгвайки пореден вик: Ура!

Щом водят ни човеците с харизма,
ще доживеем „видов ден“,
макар че гледаме през призма
света, гротесктно изкривен.

Картинката ни е позната,
но с други действащи лица.
Пак нищо ново по земята.
Поне да викаме: Ура!

С подарък-шапка, блузка с щампа,
с картинки шарени в ръка...
а где е Диогеновата лампа,
за да огледаме света

и да потърсим ний Човека
(дори да търсим вътре в нас),
а не по жълтите павета...
Там даже няма малък шанс.

И вихрят се безумия и страсти,
и дефилират с маски на лица,
и обещават бъдеще прекрасно,
а ние... да си викаме: Урааа...!

ВЯТЪРА НА ПРОМЯНАТА

Засили се и в клоните увисна,
и някак... на парчета се раздра.
От хиляди условия затиснат,
подуха малко и замря.

Погледнахме с надежда синевата,
в очакване на порив млад,
но само клоните разклати
и... предизвика листопад.

А как играеше в косите
и дръбовеите пълнеше с живот!
Събираше на куп мечтите,
с които ставахме народ.

И носеше се мирис на надежда,
и бяхме жадни за живот.
Не мислеше си никой да поглежда
назад и искахме развод.

„Развод ми дай!“ - тъй вятърът понесе
рефрена над претъпкани площади
и сякаш всичко беше песен,
която вкупом бяхме си запели.

Но... здраво вкоренено е дървото.
На този вятър устоя
и разклони се - квота, подир квота
и яки клони разпростря.

И вятърът във клоните се блъсна,
и флага ни жестоко омота.
Парченца от надеждата откъсна
и нейде, без следа, ги разпиля.

Дървото на живота

ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

Крепи Небето и Земята.
Храни се от майката Земя,
с листата си докосва небесата,
гнездят в короната му моите деца.

Понякога е суша. Друг път - бури
раздират с гръм небето необятно,
но то стои, звънящо като струна
и чака време благодатно.

Не помня вече откога е тук
и кой заровил семенцето малко.
Дедите ми, отминали един след друг,
поливали, подрязвали го от фиданка.

И трупали се в ствола му дебел
кръговете на рода ми славен.
Макар и всеки своя път поел
в живота си, дървото пазел.

Защото знае се от древни времена,
не пазиш ли дървото на живота,
не пазиш ли дома, рода,
ти ставаш Никой... като скота.

Отдавна сме на таз' земя.
Дървото ни достига небесата,
а корените дават му вода
дълбоко от недрата на земята.

То дава ми живот и дом,
земя, небе и смисъл.
Дори и да расте на склон,
аз друго няма да поискам.

Защото в този бурен век избрах
(макар и малка, тънка клонка),
да си остана тук - човек без страх,
да не препускам в луда гонка

и да се мятам като тъжен лист
по ветровете на живота.
Защото тук е извор чист,
от който храни се дървото.

Ще мине време. Някога и аз
ще стана кръгче във стъблото
и някой ще дочува моя глас,
нашепваш тихо от дървото...

ПОТЕКЛО

Малка съм да пиша епопея,
но търся простички слова
във опит, някак да възпея
будителите на града.

Дали забравени са вече
в забързания техно-свят?
Дали изглежда ни далечен
и някак чужд и непознат

поривът им възрожденски,
избликнал някога, преди
във времена тъй мрачни и студени,
оставяйки ни някакви следи?

Никола Козлев, Цани Гинчев -
две тъй познати имена.
Децата днес с усмивка сричат
над входната училищна врата,

тъй както сричахме и ние
отдавна, някога, преди...
А днес остана само име
и бледи, позабравени следи.

Това градче, тъй слънчево и китно
живее повече от сто лета,
но днес изглежда по-различно,
отворено широко за света.

И някак... с позабравен корен,
но този корен здраво го държи,
защото има още спомен
за будните и борбени предци.

Четете, хора! Лясковец е вечен!
И не с оная римска суета.
Днес потърсете повика далечен
на тези две блестящи имена!

Стъпете здраво на земята!
По нея стъпвали са Те.
Друг смисъл имала е свободата
за хората с пулсиращо сърце,

с блестяща мисъл, просто слово,
излято със магическо перо.
Четете ги отново и отново!
Помнете своето потекло!

ЗАДУШНИЦА

Приклякваме край гробове занемарени,
припалваме свещички и кадим,
раздаваме панички с жито, натъжени,
че няма ги до нас. Да помълчим!

Поне за час да спомним си за баба,
за дядо или пък за някой друг.
Да почетем със виното и хляба
Живота им. Били са тук!

Били сме заедно в частица от живота
и помним ги в добро и в зло.
Щом има я сълзицата в окото,
те с нас са. Тъжно колело...

Да. Тъжно колело си е животът.
Днес смеем се, а утре пък - кадим.
Разхвърляни на хиляди посоки,
днес сбираме се тук да помълчим.

НА ТАТКО

Цял живот ти дом съгражда.
Дом за своите деца.
С любов и топлина ти дните ни подслаждаш,
дори и днес, с протегната ръка.

Трънлив бе пътят ти, неравен,
но следваше го с вдигната глава.
На нас, децата ти, докрай отдаден
дори и днес, с напукана ръка.

Животът ти, ей тъй, отмина
в борба за хляб, за дом, за топлина.
Натрупаха се пустите години...
Ех, татко! Бързо остаря...

Но свети оня пламък във очите.
Той даваше и дава сили.
И нейде там, дълбоко във сърцето скрити,
живеят спомени красиви.

Ти ни научи, че домът не е градеж
от камъни и вар, от пръст и пясък.
Домът- това е пламъкът горещ
в камината, в очите на децата...

И днес, когато крачиш уморен
и костите болезнено поскърцват,
децата ти при теб са всеки ден
и знаят, че душата ти не мръзне.

Те знаят, че каквото си им дал,
не чакаш после да се върне.
Но, татко! Вече си разбрал!
От любовта на своите деца си ти обгърнат!

МАМА

Усмивката ти днес е малко тъжна.
Напукана е вече твоята ръка,
но виждам над главата ти окръжност.
Тя свети с нежна, мека светлина.
Светица си в очите ми днес, мамо.
Старая се да ти го казвам всеки ден.
Аз давам ти днес силното си рамо
за да е топъл твоят делник уморен.
Ти ме научи да раздавам
вода и хляб, и песен, топлина...
и никога да не продавам
душата си... на никаква цена.
Ти ме направи туй, което днес съм.
Аз съм и лоша, и добра...,
и в моята тъй ранна есен
накара ме да разбера,
че няма по-красиво от живота,
от светъл дом и детски смях,
да ти даде поне коричка хляб,
прегръдка топла, нежна дума,
усмивка, цвете... новина...,
че всичко друго не си струва,
че то е... просто суета.

РЪЦЕТЕ НА МАМА

Аз още ги усещам по лицето,
мамините, галещи ръце.
И тези ласки пазят в мен детето
все още в моето сърце.

Подавах с любов и хляба,
надежда давах и топлина,
а аз, ръчичките протяхах...
Така бе топло у дома!

Дори когато аз прекрачих прага
и тръгнах смело по света,
не бях сама. До мене беше мама.
Усещах нейната ръка.

А после...
Приласка със тях и свой'те внуци.
Разливаше онази топлина...
Какво е да обичаш ни научи
и да раздаваш всичко от душа.

Пораснаха с любов децата.
И те поеха смело по света,
носейки дълбоко във сърцата
бабината топлина.

И днес правнука си люлее.
Младее нейното лице.
Да се раздава - най-добре умее
със тези майчини ръце.

Ръце, които могат да раздават
любов и нежност, топлина,
те никога не остаряват.
Остават в нашите сърца.

ПРОСТИ МИ, МАМО...

Прости ми, мамо!
Знам, че си простила,
но аз не знам дали ще си простя
за всичко, със което съм ранила
твойта нежна майчина душа.
Все късно даваме си сметка
за грешките, за своя срам
от някакви си чувства мимолетни,
далеч от истинския храм.
И в този храм сега се моля.
Главата скланям и мълча.
Аз думи нямам да отроня
молитва истинска сега.
Молитва не към теб. Към Бога
да ме осъди и прости,
защото аз сама не мога.
Пред мен са твоите очи.
Очи любящи, малко тъжни,
побрали целия ми свят.
Над теб, сияйната окръжност
блести и носи благодат...
И днес, когато още мога
да те целуна и прегърна,
аз благодарна съм на Бога,
а времето... не мога да го върна.

МОЯТА СЕСТРА

Съдбата някога реши така.
Да не оставам аз самичка.
Донесе мама с пролетта
красива, мъничка сестричка.

Прекрасно детство!
Детски смях и крамоли лудешки,
бели безброй... ех, детски свят!!!
Прекрасна, луда въртележка.

И днес, когато върна се назад
и детски спомен долетява:
В ръката детска - бял комат,
сестра ми е до мен - засмяна...

Сега големи сме, но пак
една без друга ний не можем.
Около нас пак има детски смях
и двете за децата се тревожим.

Поели сме по своя път
и всяка със достойнство крачи,
а стигнем ли до кръстопът
във детството си търсим знаци.

Сестринска любов такава
е лъч в живота, дар небесен.
Тя никъде не се продава.
Тя просто е една прекрасна песен.

РОЖДЕН ДЕН

Денят рожден е ден специален.
Отворила се някога врата...
О, миг свещен! О, миг омаен!
Явила се божествена душа.

С едно телце, тъй нежно и невинно,
родиха се безброй мечти.
И тази рожба мила, свидна,
изпълни майчините дни.

Изминаха години оттогава,
но този ден, оставил светла диря,
не просто ден от календара,
а дар безценен от Всемира,

аз пазя нежно във сърцето.
Разбрах какво е да си майка,
какво богатство е детето,
как всичко друго е нетрайно...

А днес денят ми е специален
и нищо, че по брой расте.
За мен завинаги ще си остане
Денят на моето дете!!!

ВЪЛНЕНИЕ

В моето детенце мило,
друго се е скрило.
Вече има си ръчички
и краченца, и ушички.

Гледам снимките с вълнение,
с очакване и удивление.
Как със всеки следващ ден
шепне бабата във мен.

Аз съм вече горда баба
на душица още слаба,
готвеща се да лети
в мига, кога се появи.

И този тъй очакван ден
ще бъде толкоз вдъхновен!
Той бързо вече приближава.
Животът продължава!

ПЪРВО ЗЪБЧЕ

(на моя прекрасен внук Гошко)

Радостта ни е голяма!
Първо зъбче, сутринта,
гризна пръстчето на мама.
Туй се казва новина!

Е, помъчи се детето,
без да знае то защо,
стиска, боцка го венчето.
То... било е за добро!

Със усмивка, по-различна,
ще посреща то деня.
Малко зъбче ще наднича
в бебешката му уста.

И ще чака то другарче
днес ли, утре ли... не знам.
После, бисерно герданче
ще блещука си оттам.

Тази радост несравнима,
аз изпитала съм и преди.
Тръпка е неповторима!
Беше мама. Днес си ти!

Мое мило внуче, сладко!
Ти порастваш всеки ден.
Утре ще ти казват „батко”,
но си Първият за мен!!!

ОЧИЧКИ

(на моя прекрасен внук Гошко)

Събрали сякаш целия ни свят
в две малки галактики сини.
Клепачи отворят ли, сякаш звънят
и себе си в тях преоткривам.

Те жадно поглъщат света притаен
и чудо намират във всичко -
във цвете, в играчка, дори и във мен...
Две ангелски сини очички.

Щом сутрин отворят се, целия свят
изглежда тъй пъстър и ведър.
Животът добива и мирис, и цвят...
Самата аз сякаш проглеждам.

Две сини очи на малък човек,
в живота ми влязъл с усмивка.
Прекрачих отдавна пол'вина на век,
а с тези очи се разлиствам.

И празник за мене е всеки нов ден,
щом търсят ме тези очички.
Как бързо забравя се делник студен,
щом топят ме детски ръчички!!!

СЪДЪРЖАНИЕ

Щрихи за портрет

На никого не искам да приличам	4
Не съм	4
Пътник	5
Не съм поет	6
Българка съм по душа	7
Хвъркатите	8
Искрица	9
Трите мои езера	11
За другите малки неща	13
Понякога	14
Ех, сърце!	15
Като вълна	16
Други светове	17

Изповеди и прозрения

Числа	19
Добро и зло	20
Грим	22
Изстрадана мъдрост	23
Какво да се прави?	24
Защо боли?	25
Недоизказано	26
Нощна компания	28
Път към себе си	30
До моите приятели	31
Зар	32
Илюзия или реалност	33
Съзерцание	34

Диалектика на любовта

Диалектика на любовта	36

Буря	37
Какво е любовта?	38
Любовта	39
Магия	40
Любовен миг	41
Рецепта	41
Не ме измисляй!	42
Огън мой	43
Тръгвай, любов!	44
„Ах, този джаз!“	45
Пепелта от сърцето	46
Надеждата	
Вяра, надежда, любов	48
Калейдоскоп	50
Надеждата	51
Послание	52
Горчива чаша	53
Коледно	54
Има дни	55
Безвреме	56
Обещание	57
Надеждата намери своя дом!	58
Всичко коз!	59
Мария	60
Пътят	
Не питай!	62
Пътят към храма	63
Пътека	64
Не ме съди!	65
Катерушка	66
Капчици дъждовни	67
Калугерица пътя ми пресече	68
Пътят на сълзата	69

Пъзел	70
Пътуване	71
Случайно?	72
Сценарий	73
Объркан свят	
Объркан свят	75
Пазар	76
Нищо ново	77
Блудният син	78
Орисия	79
Ъгъл	80
Стария чувал	81
Старост	83
Вип потайности	84
Хелоуин	85
Ура!	86
Вятъра на промяната	87
Дървото на живота	
Дървото на живота	89
Потекло	91
Задушница	92
На татко	93
Мама	94
Ръцете на мама	95
Прости ми, мамо...	96
Моята сестра	97
Рожден ден	98
Вълнение	99
Първо зъбче	100
Очички	101

„Калейдоскоп”

автор: Валя Петрушева

Издават Община Лясковец и НЧ „Напредък - 1870” гр. Лясковец

© Росица Петрова, редактор, 2015

© Мариета Кулова, художник, 2015

© Тодор Тонков, дизайн и предпечатна подготовка, 2015

Лясковец, 2015 г.

Дните ни въртят се в цветни стъклца.
Въртят се във един живот – кутийка.
Блестят, когато има силна светлина
и грейват, щом посрещне ги усмивка.

Залисваме се в чудната игра
на цветовете и форми, тъй омайни,
понякога при силна светлина,
понякога, при облаци нетрайни...

Върти се този наш калейдоскоп
и дните ни въртят се тъжни и щастливи.
Додето чува се сърдечният синкоп,
красивото в света ще се разкрива.

